

Tanrı'nın sevgisi ve gerçek sunu (2.Korintililer 9:5-15)

Tanrı sevgidir (1.Yuhanna 4:8). O'nun bütün yaptıkları ve çalıştıkları o sevgiyi göstermektedir. Annebabalar kendi çocuğunun başarılı olmasını ister. Çünkü ondan bir şey istediği için değil onu sevdiği içindir. Ama Tanrı'nın sevgisi annebabaların sevgisinden çok daha büyüktür. Tanrı kendi yarattığı insanlığı için hem yağmur ve güneşi sağladı hemde Oğlu'nu göndererek bize Kutsal Ruh'u verdi, müjdeyi verdi, bereketi verdi. Bereket sadece bir kavram değildir insanların dokunabildikleri sahip edebildikleri gerçekliktir. Biz Tanrı'nın sevgisini aldığımızı kabul etmeliyiz.

İblis kimdir? Başmeleklerden biriydi ama Tanrı'nın sevgisinden ayrılıp sonsuz laneti almış olandır. Cin kimdir? Tanrı'nın sevgisini sürekli reddederek lanete hapsedilmiş olanlardır. Dünya ilahları kimdir? Tanrı'nın sevgisini alamayanlardır. Böylece Tanrı'nın sevgisini alamayanlar lanet altında kalmak zorundalar. İnsanın sonsuz ölmesinin nedeni de Tanrı'nın sevgisini reddettiği içindir. Tanrı Adem'e "Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün." (Yaratılış 2:17) diye söyledi. Burada sanki kavşak gibi yaşam ve ölüm olarak yol ayrıldı. İnsanda yaşam varsa ölsede yaşayabilir. O yaşam Tanrı'nın insanlığa verdiği sevgisidir. Ama Adem Tanrı'nın verdiği yaşamı reddettiği için Tanrı'nın sevgisini alamadı, bu yüzden onun tekrar yaşaması imkânsız oldu.

Tanrı İsa'ya "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum" (Matta 3:17) diye tanıklık etti. İsa Tanrı'nın sevgisini alandır. O'nda canını vermeye de tekrar geri almaya da yetkisi vardır (Yuhanna 10:17-18). Yani iyiyle kötüyü bilendir (Yaratılış 3:22). O çarmıhta öldü ama O'ndaki yaşamın sayesinde ölümler diyarından çıktı. Yaşam olmadan ölümler diyarından çıkmak imkânsızdır. Mesih inanlıları olan bizler İsa'nın ölümler diyarının yetkisini yendiğine inanıyoruz. Sapmış meleğin yaşamı olmadığı için asla ölümler diyarından çıkamaz. Ama Mesih ölümler diyarında öldürülmüş olduğu halde O'ndaki yaşamın sayesinde ölümler diyarından çıktı. Bu O'nun bize sağladığı ümittir. Rab bizde yaşam varsa ölümler diyarının kapları asla bizleri hapsedemeyeceğini söyledi (Matta16:18), ve mezarda olanlar olsada Oğlu'nun sesini işittiği zaman dirileceğini söyledi (Yuhanna5:28-29). Dolayısıyla bizde mutlaka Tanrı'nın buyruğu olması lazımdır.

Dini hareketlerle Tanrı'ya kavuşamaz. Canımızı kurtaran tek bir yol vardır. İsa "Yol, gerçek ve yaşam Ben'im" (Yuhanna 14:6) dedi. İsa Tanrı'nın bize verdiği sevgidir, insan o sevgiyi almak lazımki ölümler diyarının yetkisinden çıkabilir. Kendi bedenine ne kadar iyi bakarsa da sonuç olarak toz olacaktır. o zaman canımızı kurtarabilen sadece Tanrı'nın sevgisidir. Tanrı sevgili Oğlu'nu verdi ve O'na iman edenleri sever. Vaftiz de sadece bir dini tören değil, Rabbin buyruğuna göre İsa Mesih'te Tanrı'nın sevgisini almaktır. Tanrı'nın çocukları olmak demek Tanrı'nın sevgisini almak demektir. Ne yazıkki bazı insanlar 'Tanrı'nın çocuğuyum' diyerek Tanrı'nın sevgisini almakta olduğunu kabul etmiyorlar. Tanrı'nın sevgisi olan İsa Mesih geldi ama Ferisiler O'nu reddetti. Bu yüzden ölümler diyarından çıkamaz. Tanrı'nın sevgisini almak çok önemlidir. Tanrı bizim İsa Mesih'te Tanrı'nın sevgisini almamızı istiyor. Tanrı'nın bütün buyrukları bize yaşam vermek isteyen Tanrı'nın sevgisidir. İnsan ölsede yaşamak gerekir ama iyiyle kötüyü bilme ağacının buyruğunu çiğneyerek gücünü kaybetti. Tanrı'nın öyle insana buyruk vermesi onun yaşayabilmesi için güç vermesidir. Bu yüzden biz kendimizden kaynaklanan inançlara göre dincilik yapmamalıyız Tanrı'nın sözüne

itaat ederek Tanrı'nın sevgisini almalıyız.

Tanrı'nın isteği ve buyruğu ve bereketi birdir. Biri her ne kadar bereket istersede Tanrı'nın buyruğunu reddederse bereket alamaz. 1.Korintililer 3:9 "Biz Tanrı'nın emektaşlarıyız. Sizler de Tanrı'nın tarlası, Tanrı'nın binasisiniz." dedi. Biz Tanrı'nın kaldığı yeriz. Altı gündür gök ve yeri yaratan Tanrı yedinci günü kutsadı ve o gün dinlendi (Yaratılış 2:1-3). Kutsadığı gün Tanrı'nın kaldığı gün oldu. Bereket Tanrı'nın buyruğundadır. Dolayısıyla Tanrı'nın kaldığı Tanrı'nın binası olmak için Tanrı'nın buyruğuna itaat ederek O'nun bereketine sahip olmak gerekir. berekete sahip olmak demek sanki iyi toprağa tohum ekıyor gibi bereketi ekmektir. Biz Tanrı'nın buyurduğu söz, Tanrı'nın buyurduğu iman, Tanrı'nın buyurduğu bereketi iyi toprağa sanki ektiğimiz gibi kendi ruhumuza ekmemiz gerekir. Ve Tanrı'nın bereketini ektiysek onun kökleşip meyve verene kadar korumak gerekir. İsa bereketi dileyendir. Ama Baba Tanrı bereketi verendir. Biz eğer gerçek Tanrı'nın binaysak Tanrı'nın bereketinin içimizde ekilmesini sağlamamız gerekir. Tanrı'nın kalabildiği Tanrı'nın evi olmamız gerekir. o zaman beden sonra toz olsada canı Rabbin tekrar geleceği gün O'nun sesini işitip birinci dirilişe katılacaktır.

Tanrı İbrahim'e "Ülkeni, akrabalarını, baba evini bırak, sana göstereceğim ülkeye git" (Yaratılış 12:1) dedi. Niçin? İbrahim putperistliklerle dolu olan Kildaniler'in Ur Kenti'nde yaşıyordu. İnsansal duyguya, insansal sevgiye insansal ilişkiye üstün gelerek oradan çıkmasını istedi. Tanrı'dan daha çok sevdiği hiçbir şey olmamalıdır. Ve bu imanın temelidir. İsa Mesih de "Göklerdeki Babam'ın isteğini kim yerine getirirse, kardeşim, kızkardeşim ve annem odur"(Matta 12:50) dedi. Ve "Benim ve Müjde'nin uğruna evini, kardeşlerini, anne ya da babasını, çocuklarını ya da topraklarını bırakıp da şimdi, bu çağda çekeceği zulümlerle birlikte yüz kat daha fazla eve, kardeşe, anneye, çocuğa, toprağa ve gelecek çağda sonsuz yaşama kavuşmayacak hiç kimse yoktur"(Markos 10:29-30) dedi. Yani insansal duygu, sevgi ve ilişkiye üstün gelebilmesi gerektiğini öğrencilerine vurguladı.

Kiliseyi ihmal etmek kendi canını ihmal etmektir. Kiliseye şikayet etmek kendi canına kaba davranmaktır. Cineyet işlemek çok zalimdir ama intihar etmek daha çok zalimdir. O zaman kendi canına zarar vermek ne kadar zalim olduğunu anlayabiliriz. Biz uyanık olmalıyız. Tövbe edip vaftiz olduk. Kutsal Ruh'u alıp armağanını aldık. Ama büyümezsek ne olacaktır? Kendi insansal duygusuna üstün gelerek kiliseyi sevmek lazımdır. Kilisedek toplananların düşünceleri benim düşüncemle farklı olabilir. Yinede aynı bedendeki üyeleriz. Kilise elemanlardan hoşlanmadığı kişi varsada onu ihmal etmemelidir. Yargılamamalıdır. Zarar görsede sanki kendi canını sevdiği gibi başkaları sevmelidir. Petrus "Ya Rab, Kardeşim bana karşı kaç kez günah işlerse onu bağışlamalıyım? Yedi kez mi?"(Matta 18:21) diye sorduğunda Rab "Yedi kez değil, Yetmiş kere yedi kez derim sana"(Matta 18:22) diye yanıt verdi. Bazen bağışlamak zor olabilir ama kendi duygusuna üstün gelerek Rabbin buyruğuna itaat etmelidir.

Biri kendi canını seviyorsa Tanrı'nın kendi kanıyla satın aldığı kiliseyi sevmelidir. Sunuları sunarken de Rabbin bedeni olan kiliseyi severek sunmalıdır. Kilisenin sıkıntısını kendi sıkıntı olarak kilisenin eksikliklerini kendi eksikliği olarak düşünmelidir. Kilise için dua ederken de bunun kendi canını bereketlemesi olduğunu düşünerek bütün gayretle dua etmelidir. Müjdeleme de kendi canını sevmek olduğunu bilmelidir. Rabbin sofras da Mesih aracılığıyla gösterilen Tanrı'nın sevgisini anlayıp Rab'bin gelişine dek Rab'bin ölümünü ilan etmektir (1.Korintililer 11:23-26). İsa da Tanrı'nın sevgisini alan öğrencilerine 'bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin' dedi (Matta 28:19-20).

20140119 SEMONE